

"Al Barça no hi ha futur"

La política de fitxatges del Barça ha relegat el planter del club a un segon terme: Celades, Roger i Òscar són exemples de suplència en el primer equip. Però hi ha qui ha preferit marxar abans que no jugar assíduament. És el cas de Gerard, que ja és del València.

Amb divuit anys Gerard López s'ha convertit en un dels jugadors més cotitzats pels clubs de futbol de la lliga espanyola. L'allau d'ofertes que el migcampista de Granollers ha rebut aquesta temporada ha estat impressionant. Clubs com el Reial Madrid o l'Atlètic de Madrid han volgut els seus serveis, però finalment Gerard s'ha estimat més l'oferta del València. Enmig de la bogeria col·lectiva que viu el nostre futbol, el president valencianista, Francesc Roig, ha ofert a Gerard una fitxa anual de 150 milions de pessetes i l'ha blindat amb una clàusula de rescissió de quatre mil milions, igual que la de Ronaldo. Però, segons Gerard, els diners no són pas el factor determinant de la seva sortida de Can Barça, sinó la impossibilitat que el millor diamant sorgit enguany de la mina barcelonista pugui jugar al primer equip. A València tenen el convenciment que han contractat la màxima promesa del futbol ibèric. El temps donarà la raó als uns o als altres, i potser a Barcelona ben aviat hi haurà qui s'estirarà els cabells.

—La temporada passada jugava al juvenil del Barça i ara és un jugador de moda del futbol del país. Com ha viscut aquest canvi de la seva carrera esportiva?

—És l'any més positiu de la meua carrera. L'any passat jugava amb el juvenil, vam guanyar la Copa del Rei en aquesta categoria, i vaig començar la pre-temporada amb el Barça B amb la idea de tornar a baixar al juvenil. Però crec que em va sortir una bona pre-temporada i el míster, com que era nou i no coneixia ningú, va confiar en un xicot de disset anys. Gràcies a aquesta confiança, vaig anar adquirint personalitat i a mesura que ha anat passant l'any he anat fent-me més, tot i que em queden moltíssimes coses per millorar, i que encara no he jugat a primera divisió.

—El fet que li arribessin tantes ofertes a mitjan temporada, va afectar el seu nivell personal a l'equip?

—Ben al contrari, des que em van arribar ofertes em sembla que ho vaig anar fent millor, vaig continuar marcant gols i jugant assíduament. Crec que la cosa més important és que em vaig aïllar una mica de tot això i ho vaig deixar en mans de la família i dels meus representants.

—Ha tingut ofertes d'equips de primera i de segona, la del Reial Madrid inclosa, i finalment ha triat el València. Què li ofereix l'equip de Mestalla que s'hi hagi decidit?

—El València és una entitat molt seriosa, el tracte que he tingut amb tota la gent del club ha estat molt positiu i la principal raó d'anar-me'n hi és esportiva perquè a Can Barça és molt difícil d'arribar a jugar al primer equip, sobretot ara que la política del club no mira la gent jove. Les altres ofertes, no les he acceptades per les dificultats de jugar a dalt. El València m'agrada, esportivament i econòmicament, i és l'equip on crec que tinc més possibilitats de jugar. Des del primer moment vaig creure que el València era la millor oferta de totes i hi vaig amb tota la il·lusió del món a defensar els seus colors.

—És veritat que l'entrenador del València, Jorge Valdano, li ha assegurat un lloc a l'equip, la temporada que ve?

—Sí, Valdano és un entrenador que sempre he admirat per la seva idea del futbol i perquè li agraden les

—Valdano ha dit de vostè que era el jugador de l'any 2000. Suposo que, venint de Valdano, aquestes paraules el deuen afalagar força?

—Sí, Valdano és un entrenador que sempre he admirat per la seva idea del futbol i perquè li agraden les

"El València és una entitat molt seriosa, el tracte que he tingut amb tota la gent del club ha estat molt positiu i la principal raó d'anar-me'n hi és esportiva perquè a Can Barça és molt difícil d'arribar a jugar al primer equip."

persones i el joc d'aquestes persones. Aquesta idea, la comparteixo totalment, i a més és un entrenador que aposta per la gent jove, i això és un punt a favor. Les seves paraules són d'agrair i espero que, ell continua d'entrenador del València, no el defraudaré i em mataré per guanyar-me un lloc com a titular.

—*Li molesta que es parli tant de les xifres milionàries que envolten el seu nou salari al València i de l'altíssima clàusula de rescissió que li han ofert?*

—Sí, em molesta perquè crec que és una cosa totalment personal que no ha de transcendir del meu entorn. S'han dit xifres falses, però no hi dono més importància. Joestic tranquil perquè sé que he signat amb el València.

—*El seu pare i els seus germans han estat o són futbolistes. M'imagino que el deuen haver ajudat en totes les decisions que ha pres en la seva carrera professional...*

—Sí, sempre. Per mi la família és la cosa més important d'aquesta vida i des del primer moment, quan va començar tot, jo només tenia disset anys, i ho vaig deixar tot en mans de la família i dels representants. Ells han estat constantment al meu costat i jo estaré al seu per sempre.

—*Podríem dir que la famosa sentència Bosman li ha tancat les portes al primer equip del Barça?*

—No, no crec que sigui això, perquè, la meva decisió, l'he mantinguda al marge de la sentència Bosman, però potser sí que sense aquesta sentència hi hauria hagut més oportunitats de pujar al primer equip. Potser si, com a mínim, m'hagués entrenat o hagués participat en algun partit amb la primera plantilla la meua decisió hauria estat diferent.

—*Amb Cruyff d'entrenador del Barça, i la seva política de fer pujar cada any dos jugadors o tres del futbol base al primer equip, ara vostè seria al Barça a primera divisió?*

—No se sap mai, això, perquè parlem de coses molt utòpiques, però sí que es va demostrar que amb en Cruyff els joves tenien moltes més oportunitats. Només has de veure que, la temporada passada, en algun partit, hi havia set o vuit jugadors del planter. Segurament que amb ell hauria tingut més oportunitats de pujar; però és una cosa que no ha passat i per tant no val la pena de parlar-ne més.

—*Com s'entén que un club com el Barça amb un pressupost de més de deu mil milions no hagi pogut fer res per evitar que l'equip filial hagi baixat de categoria?*

—És una situació incoherent perquè ja des de principi de temporada van passar coses molt estranyes al Barça B i amb el pas de l'any s'ha accentuat el nerviosisme, fins al punt de baixar, que ja ho diu tot. Ha estat un any molt mal planificat i nosaltres, els jugadors, tampoc no hem acabat de donar la talla, i també som responsables del descens perquè som els que sortim al camp.

—*Com veu el futur del futbol base blaugrana?*

—És un futur complicat, perquè el filial també ha baixat i la segona B és una categoria molt dura. Però crec que puguen moltes fornades de jugadors que han de

saber que han de treballar al màxim per jugar al Barça. La meua il·lusió, com la de tots els vailets de l'infantil, el juvenil... és de jugar al Barcelona, però també és veritat que no tot s'acaba així. Jo, per exemple, he pres la decisió d'anar-me'n perquè crec que actualment aquí, al Barça, no hi ha futur, i per això els xicots han de ser conscients que un dia seran futbolistes professionals i hauran de viure d'això; i que, si un dia han de marxar del Barça, tampoc no passa res.

—*Havia somniat mai a ser el successor d'en Pep Guardiola al Camp Nou?*

—Home, somniava a jugar al primer equip, però el Pep i jo som jugadors diferents i crec que la comparació que fan potser és per la cosa física o pels moviments, però tant ell com jo sabem que som jugadors diferents. En Pep ho ha fet gairebé tot en el món del futbol, i en canvi jo encara no he fet res i per tant sí que m'agradaria d'arribar on ha arribat ell, però ser el seu successor no, perquè jo sóc el Gerard del València i ell és el Guardiola del Barça.

"El Pep [Guardiola] i jo som jugadors diferents i crec que la comparació que fan potser és per la cosa física o pels moviments, però tant ell com jo sabem que som jugadors diferents."

Jordi Finestres